

Israëls laatste Profetes

Preek n.a.v. Psalm 103

Ds. J. Spelt

Gehouden 27 dec. 1957

Hervormde kerk
te Dinteloord

Israëls laatste Profetes

Predikatie van ds. J. Spelt gehouden op Zondagmorgen 27 dec.
1959, in de Ned. Herv. Kerk te Dinteloord.

*

Voorzang: Ps. 43 vers 3 en 4

Wet des Heeren

Zingen Ps. 1:1

Schriftlezing Psalm 103.

Gebed

Gemeente,

Op velerlei wijze hebben de profeten uit de oude bedeling gesproken van de verschijning in de volheid van Jezus Christus.

De veelheid der profetie komt ook daarin uit, dat in dit opzicht niet alleen de man, maar ook meer dan eens de vrouw tot het ambt van Profetes geroepen is. Ik behoef U slechts te herinneren aan Mirjam, die profetische woorden uitzingt, wanneer Israel door de Roode Zee is getrokken, aan Debora, die optrekt tegen de erfvijanden van Israel, en aan Hulda, de profetes die te Jeruzalem woonde, in de dagen van de profeet Jesaja.

Maar onder al deze profetessen is er toch één, die onze bijzondere aandacht vraagt, omdat zij leefde op de drempel van het Oude- en Nieuwe Verbond. Zij kende het verleden nog, de donkerheid die zich uitstreckte over Israel, over stad en tempel, maar inzonderheid over het godsdienstig leven ten tijde van Davids huis bij de komst van Christus in het vlees, dat in alle opzichten verworpen was.

Maar op haaroude dag heeft zij ook mogen aanschouwen de komst van Immanuél, van de Christus der Schriften.

Gemeente, deze laatste Profetes vraagt thans al onze aandacht.

Mijn tekst vindt gij

daartoe opgetekend in het

Ev. Van Lukas, hoofdstuk 2 :36 t.m. 38, waar wij lezen:

En daar was Anna, een profetes, een dochter van Fanuél, uit de stam van Aser; deze was tot grote ouderdom gekomen, welke met haar man zeven jaren had geleefd van haar maagdom af; En zij was een weduwe van omtrent vier en tachtig jaren,

1)

Welke niet week uit de tempel, met vasten en bidden, God dienende nacht en dag.

En deze, te dierzelfder ure daarbij komende, heft insgelijks den Heere beleden, en sprak van Hem tot allen, die de verlossing in Jeruzalem verwachtte.”

Wij willen dus spreken over Israëls laatste Profetes en wij letten:

1. Op haar persoon.
2. Op har levenswijze..
- 3 Op haar belijdenis.
- 4 Op haar prediking.

Voordat wij hierbij nader stilstaan zingen wij uit Ps. 92 vers 7 en 8.

Gemeente,

Het zijn zeer aangrijpende dingen, welke plaats vonden te tijde wanneer het Christus-Kind overeenkomstig de voorschriften der Wet wordt voorgesteld in de tempel te Jeruzalem.

Wanneer het offer der armen, bestaande uit een paar tortelduiven is gebracht, waardoor de mannelijke zoon kan worden vrijgekocht, omdat hij aan God gewijd moet zijn, zoals plaats moest hebben bij alle kinderen in Israel, dan is daar allereerst de profetische Geest in Simeon, die het Christus –Kind in zijn armen neemt, en spreekt van Heil en Zaligheid, maar die tevens ook wijze woorden spreekt aan het adres van Maria. Profetische woorden, welke haar diepe zin hebben, dat deze Christus, dat dit Kind zal worden gezet tot een val en tot een opstanding van velen in Israel. Wanneer dit alles geschiedt, dan komt daar plotseling een oude bejaarde vrouw naar

voren. Het schijnt dat Lukas in zijn naarstig onderzoek veel van haar te weten is gekomen, hetgeen wel blijkt uit zijn nauwkeurige beschrijving van haar naam en afkomst. Zij is Anna, de dochter van een zekere Fanuél, uit de stam van Aser. De Statenvertaling is hier ietwat onduidelijk, maar wij zullen het toch zo moeten zien, dat deze vrouw (omdat er van maagdom gesproken wordt) op zeer jeugdige leeftijd is gehuwd, en dat ze slechts zeven jaar het huwelijksgeeluk met haar man heeft mogen kennen, en na de dood van haar man vele, vele jaren als weduwe heeft geleefd.

Voor deze Anna waren er van meet af aan maar twee dingen. Dat was God, en de liefde tot haar man.

2)

Wanneer het laatste haar ontvalt, dan is er voor haar niet de mogelijkheid om weer opnieuw te beginnen. Anna is blijkbaar één van de vrouwen geweest, welke voor zichzelf hiervan overtuigd waren, dat ware liefde er slechts één keer in het leven zijn kan, en wanneer zij dit dan kwijt is, dan blijft haar God alleen nog over. Daarvoor heeft zij geleefd. Zij heeft haar leven gesteld in Zijn Dienst. Het is dus een merkwaardige persoon deze oude Profetes Anna. Haar leven was geheel gewijd aan de Dienst des Heeren. Deze persoonlijkheid hangt zeer nauw samen met haar levenswijze, want wij lezen dat zij dag en nacht met bidden en vasten aanwezig was in de tempel te Jeruzalem. Dit behoeft uit de aard dse zak nog niet te betekenen dat zij dar haar woning had. Men heeft dit wel eens verondersteld, maar ik meen dat daartoe niet voldoende zekerheid is te verkrijgen. Het zal wel zo zijn, dat de schrift ons wil zeggen, dat deze oude Anna elke dag opging naar Jeruzalems tempel, en dat zij het overgrote deel van de dag in gebed heeft doorgebracht, dat zij vastte, ja in één woord, dat zij zich geheel stelde in de Dienst des Heeren.

Gemeente, dit is op zichzelf reeds een leerzame zaak, waar ook wij wel even bij mogen stilstaan, wanneer wij onszelf de vraag stellen, wat deze Christus, het geboren Kind, voor ons betekent. Het blijkt duidelijk uit onze tekst, dat het bij Anna niet maar zo is

aangewaaid. Jaren,jaren lang heeft zij uitgezien naar deze dag. Zij heeft gebeden en nog eens gebeden om de verlossing van Israel te mogen aanschouwen. Immers darvoor was zij behalve een mens, die de Heere vreesde, ook de Profetes voor. Zij heeft verlangd en uitgezien nar de vervulling van de Beloften Gods. Het is deze vrouw in alle ernst te doen geweest, om de verlossing van Israel te mogen aanschouwen, ja om te mogen zien de heerlijkheid des Vaders, die in Christus zou worden geopenbaard, in de beloofde Messias, Die aan de volken beloofd was. Daarin heeft zij volhard jaren en jaren lang. Ik zou daarom willen beginnen met dit ten voorbeeld te stellen, aan U en aan mij. Anna de profetes is een godsdienstige vrouw zoals men het noemen kan, maar het was hier niet een Godsdienst van voorbijgaande aard. Het is hier geen soort bevlieging, het is niet zó, dat zij wel eens naar Jeruzalems tempel gaat, neen, zij is er als het ware aan verkleefd. Nu bedoel ik natuurlijk niet met dat voorbeeld in har persoon en levenswijze, dat normaal gesproken het mogelijk zou zijn,

3)

Dat wij mensen altijd moesten verkeren in de tempel, in de kerk. Wij hebben uit de aard der zaak onze levensroeping, welke veel van ons vraagt en zelfs van ons vragen mag. Maar waar het hier in de eerste plaats om gaat is dit, dat het bij Anna een zaak is geweest van grote en heilige ernst. Zij heeft het nimmer opgegeven. Zij bleef den Heere verwachten, meer dan de wachters op de morgen. Ook heeft zij het niet opgegeven, wanneer de gebreken van de oude dag, van haar ouderdom in haar leven gekomen zijn. Want 84 jaar is tenslotte niet zo'n kleinigheid. Zij is de leeftijd der zeer sterken reeds behoorlijk overschreden, en nog heeft zij niet aanschouwd het Heil des Heeren. Anna heeft het woord verstaan van één hare mannelijke collega's die het gezegd heeft: „ Indien Hij vertoeft, verbeidt Hem, want Hij zak gewisselijk komen, en niet achterblijven.” Anna kan wachten en kan uitzien. Gemeente, hier zien wij één der kenmerken van het ware zaligmakend Geloof.

De Heere zegt zelf in Zijn Woord, „ Die geloven haasten niet”. Hier

is een vrouw, die zich vastklemt, ondanks alle aanvechting en bestrijding, ondanks alles wat daar tegen is, aan de beloften Gods, die in Christus Ja en Amen zijn. Zij wordt evenals Simeon door de Geest geleid. Dit is duidelijk genoeg. Daarom komt deze vraag tot U en tot mij: „Volharden ook wij om die Christus te zoeken. Die ons geopenbaard wordt in het Woord des Heeren? Is het ons waarlijk om Hem te doen?” Voor Anna is het een levenszaak geworden. Daar heeft zij alles opgezet. Gaat het ons ook om waarlijk Christus te kennen als Borg en Middelaar?

Gemeente, dit is nooit het geval, wanneer we alleen maar een beetje godsdienstig zijn. Wanneer wij zo nu en dan eens naar de kerk gaan, en als het te pas komt er thuis ook nog wel eens over praten, en verder maar precies de zelfde blijven, die wij zijn. Neen, als het zo bij ons is, dan gaat het niet om Christus als de Verlosser, als de Middelaar voor ons eigen persoonlijk hart. Het kan ons alleen om Christus te doen zijn, als de nood en schuld der zonde ons daartoe uitdrijft. Dit zal alleen zijn, wanneer wij door Gods Heilige Geest met onszelf worden bekend gemaakt. En dan gaat het niet over vrome of goddeloze mensen. In wezen maakt het geen verschil, of wij het er zo keurig hebben afgebracht, of dat wij wel eens in één of meerdere zonden gevallen zijn. Ik bedoel dit, dat wij allen zondaren voor God zijn, en dat wij dit weten voor ons eigen persoonlijk leven, ontdekt door Gods Heilige Geest. Wij moeten

4)

Christus nodig hebben, Die zich in de openbaring van God, in de vleeswording des Woords, Zichzelf hegeven heeft voor in zichzelf verloren doemwaardige zondaren. Wij moeten Hem kennen in Zijn genadige verzoening bij God en in Zijn vergevende liefde. Is het ons daar waarlijk om te doen, zoals bij deze oude Profetes? Laten wij deze vraag eens in ernstige overweging nemen. Want och Gemeente, we kunnen allerlei dingen najagen op deze wereld, we kunnen veel bereiken, maar aan dat alles hebben wij niets. Bij dit alles kunnen wij niet echt leven, en nog veelminder straks zalig sterven. Wij hebben Christus nodig, als de schuldovernemende

Borg en Middelaar. Die ook voor mijn schuld en ongerechtigheid betaald heeft, want zonder Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Er is nog een belangrijk ding in de persoonlijkheid en levenswijze van deze laatste Profetes. Zij verkeert elke dag in de tempel te Jeruzalem. En nu moeten wij goed begrijpen, dat het in die dagen in de tempel een verworden zaak was

Er was o zo veel, wat geen enkele binding meer had met Israëls ware Godsdienst. Wij behoeven u slechts te wijzen op de hautaine houding van Farizeén en Schriftgeleerden. Herinner u slechts wat er in deze tempel op de grote feesten gebeurde, dan werd hier een koophandel gedreven dat het een lieve lust was. Op zekere dag heeft Jezus deze mensen eruit geranseld met een gesel van touwen en het hun duidelijk gezegd: „Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt dat tot een moordenaars kuil gemaakt. “ Wat de letter der belijdenis betreft, deugde er van deze tempeldienst te Jeruzalem niets, helemaal niets. En toch Gemeente, is Anna in deze tempel, ja daar blijft ze, omdat het de plaats is, waar God door de eeuwen heen Zijn Openbaring heeft gegeven en ook Zijn verdere openbaring heeft beloofd. Dus met andere woorden: deze oude Profetes is helemaal niet kerkistisch. Het is niet een vrouw die zoekt naar een zuivere kerk, wat wij natuurlijk wel zouden doen. Wij willen graag tot een kerk behoren, waar het beter is dan bij een andere kerk, en onszelf dan wijs maken, dat, waar wij bij behoren, bij die bepaalde kerk of bepaalde kring, dat het daar toch aardig naar Schrift en Belijdenis is, en waar naar de wil des Heeren. Deze dingen hebben blijkbaar die oude Profetes niet geraakt. Juist daarom niet geraakt, omdat zij uitziert naar het allerbelangrijkste, omdat zij dep in haar hart weet, dat ondanks al die afval in Israël, ondanks al die verwording in die uitwendige tempeldienst, God toch zal denken aan Zijn genade en trouw nooit aan Israël zal krenken.

5)

Hij zal Zijn verbond vervullen, Hij zal Zijn Zoon openbaren en zal Hem in deze wereld zenden om zondaren weer met God te verzoenen. Gemeente , wat is dit leerzaam. En nu weet ik wel dat

Art 28 van onze Ned. Geloofsbelijdenis zegt, dat een iegelijk schuldig is zich bij de ware kerk te voegen. Maar de ware Kerk is er nooit in zijn uitwendige verschijning.

Bij alle kerken is het in deze bedeling precies hetzelfde, omdat het mensenwerk is. Wij gaan al die dingen niet goed keuren, dat heeft de Profetes Anna zeker niet gedaan, maar we mogen ons door dit alles toch niet laten weerhouden om vast te houden aan de beloften Gods, aangaande Zijn openbaring, gesteld door Zijn kerk in de prediking des Woords.

Zo is hier een mens, Israëls laatste Profetes, die op hoge leeftijd gekomen is, en die toch uitziet naar de Verlosser Israëls. Anna is oud. Maar oud zijn, wat is dat eigenlijk? Waar ligt de grens tussen oud zijn en niet oud zijn? Ligt die grens bij zestig, zeventig of pas bij negentig jaar? Weet ge wat oud is? Wanneer de mens een cirkel om zijn leven trekt, en wanneer hij daartoe zijn ogen beperkt.

Wanneer hij niet open staat voor het nieuwe, her Eeuwig Nieuwe in de Openbaring Gods. Zo iemand is een oud mens, ook al is hij misschien nog niet zo zeer op jaren gekomen. Wij zien dit toch immers in de praktijk van het dagelijks leven. Je moet ze maar eens zien de stakkerds van 50 of 60 jaar, die nog jong willen blijven door allerlei schoonheidsmiddelen. Alle mogelijke middelen nemen ze te baat om maar niet oud te worden, om maar niet oud te zijn. Ze doen of ze hun jeugdigheid altijd zouden kunnen blijven houden. Als we dit alles bezien dan is het maar een zielig en armzalig gedoe. Maar hier is en vrouw, 84 jaren oud, en tosh nog jong. Jong niet naar haar levenskracht, maar jong, omdat zij die cirkel niet om haatleven heeft getrokken, omdat zij openstaat voor de openbaring Gods in Zijn tempel en in Zijn Woord. En wanneer zij daar een man iets hoort zeggen, ja wanneer zij een oude Simeon ziet staan met het Kind in zijn armen en hem hoort profeteren: „ Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw Woord; want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien, Die Gij bereid hebt voorhet aangezicht van al de volkeren; een licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israëls”, dan is het deze oude vrouw, die met de eeuwige jeugd bezielde wordt, want dan ziet zij tegelijk met

deze Simeon, in dat Christus kind, in die Jezus van Nazareth, haar Goél, haar Verlosser.

6)

O, zeker. Anna is niet zo spraakzaam als Simeon was, zij zegt niet zoveel, en wat zij precies gezegd heeft, dat is ons verborgen gebleven. Maar Lukas laat ons wel duidelijk zien, dat zij er bij komt staan. Zij wordt aangegrepen door de Heilige Geest als waarmede Simeon gedreven werd, en zij schouwt in deze Christus haar Borg en middelaar, haar koning, Profeet en Priester. Neen, Anna is geen oude vrouw. Zij is jong en zal altijd jong zijn en blijven, ook wanneer zij straks gaat de weg van alle vlees, omdat zij leven mag uit het eeuwige Nieuwe, uit de Zoon des mensen. Die Zijn bloed zou storten, ook voor deze vrouw, voor deze laatste Profetes. Wanneer Anna daarbij komt staan, zegt de Evangelist Lukas van haar: En deze, te dierzelfder ure daarbij komende, heeft insgelijks den Heere beleden. Wij komen dus als vanzelf bij onze derde gedachte, haar Belijdenis. Het staat er zo simpel, „den Heere beleden. “Maar die Heere, dat is een hulpeloos kind, een kind nog slechts enkele dagen oud. De Heere “, dat wil immers zeggen:

„ De Heerser, de Machthebber, Die gegeven is alle macht in Hemel en op aarde”. Dat ziet Anna reeds in dit kind, en hieruit blijkt dus haar geloof. Elke dag kwamen er ouders in e tempel te Jeruzalem, om hun kind aan de Heere voor te stellen. Heel vaak waren het ouders die méér meebrachten dan een paar tortelduiven, of twee jonge duiven. Hier kwam ook de „ deftige “Elite”, mensen waar veel en druk over gepraat werd, wanneer zij hun kind in de tempel kwamen voorstellen. Anna had dit reeds honderden keren meegemaakt en haar misschien niets gezegd. Maar nú, nu dat kind, dat in Bethlehems kribbe ter neer lag, en in de beestenstal geboren werd, aan de Heere wordt voorgesteld, komt ze daarbij staan en heeft zij evenals de oude Simeon haar Heere beleden. In dit Kind van Bethlehem aanschouwt zij door het geloof, haar Koning en haar Heere, haar middelaar, Borg en Priester, ja haar alles en zij belijdt het voor degene, die daar omheen staan. Gemeente, hebben

ook wij den Heere beleden? Wij hebben onlangs Kerstfeest gevierd, wij hebben wellicht gezongen van het Kind in Bethlehems stal, wij hebben ons misschien op andere wijze met het Kerstgebeuren bezig gehouden, Maar hebben wij Hem ook beleden? Dat wil zeggen, ik heb het reeds meer gezegd, met God overeenstemmen.

Belijden wil eigenlijk zeggen samen stemmen. Hem zo belijden, zo erkennen, als God Hem gaf in deze wereld. Niet naar onze maatstaf en naar onze beschouwing, maar naar Gods Wijsheid, naar Zijn liefde en openbaring in Zijn eniggeboren Zoon.

7)

Ik bedoel niet, dat wij van Christus maken wat wij er van willen, hetgeen maar al te vaak gebeurt in onze tijd en helaas ook in onze Vaderlandsche kerk, waar Jezus gemaakt wordt tot degene, die zo'n beetje onze tekorten aanvult en wanneer het eens benauwd en beroerd wordt in ons leven Hij ons wel helpen zal, maar verder redden wij onszelf wel. Wij zijn maar al te vaak mensen, die het geloof in de vestzak dragen en die er heus wel mee vooruit kunnen. Wij zijn mensen, die onszelf wel kunnen redden. Maar zo is het niet. Christus belijden, dat is Hem belijden als Borg en Middelaar ook voor mijn zonden. Dit betekent dus, dat ik in deze belijdenis mijn eigen veroordeling uitspreekt, dat ik het met God eens geworden ben in mijn zelfveroordeling en het toevallen aan Zijn heilig recht. Dan kan ik het niet meer tegenspreken als de Goddelijke spraak tot mij komt: „Vervloekt is een ieder die niet blijft in al wat er geschreven is in het Boek der Wet, om dat te doen.” dan gaan we het belijden met de dichter: „Ik ben door Uwen wet te schenden, krom van lenden, Vol van druk, benauwd van hart. “er blijft dan maar één bede over en dat is deze: „ Ik ben Uw gramschap dubbel waardig”. Dit is het belijden van Christus, want ge moet niet denken dat deze dingen los van elkaar staan), als Degene die ook voor mijn zonden volkomen betaald heft, het Kind van Bethlehem, die Christus, die ook voor mij is tussen getreden. Toen alle hoop mij gans ontviel, en niemand zorgde voor mijn ziel, en overstelpt was door ellend', hebt Gij , o Heer, mijn pad gekend.

Hij is het geweest, Die gezegd heeft: „Ik heb voor deze verzoening gevonden”. Gemeente, kunnen wij zo met die oude profetes de Heere belijden? Her Kind van Bethlehem aanbidden, dat 2000 jaar geleden in Jeruzalems tempel werd voorgesteld? Wanneer wij dat kunnen en mogen, en dan moten wij het ook, och, dan komen de bijkomstige dingen niet zo zeer meer ter sprake. Dan zullen we zien, dat er o zoveel zaken zijn, waarover wij ons misschien zo druk gemaakt hebben, over Kerkorde's, kerkrecht, kerkelijk leven enz. Maar dan weten we ook dat het daar tenslotte niet om gaat, en dat dit alles maar zeer bijkomstig is. Christus belijden, zoals Anna, de laatste Profetes het doen mag, dat is Hem belijden als haar Heere en Borg. In deze Belijdenis erkent en aanvaardt ze har schuld, maar tegelijk spreekt ze het uit, dat in Hem haar redding en haar verlossing is. Daarom is deze oude vrouw een eeuwige jeugdige. In haar is in al zijn rijkdom het woord vervuld uit de 92 sten psalm:

8)

„Die in het huis des Heeren geplant zijn, dien zal gegeven worden te groeien in de voorhoven onzes Gods.

In den grijzen ouderdom zullen zij nog vruchten dragen; zij zullen vet en groen zijn; om te verkondigen, dat de Heere recht is”. Dat volk mag leven uit die eenige troost, Jezus Christus en Dien gekruisigd. Het is die God, Die Anna's jeugd vernieuwt gelijk een arends jeugd, volgens de dichter van Ps. 103. Dit leven uit god gaat immers niet ten onder, en wordt door de dood niet weggenomen. Neen, dit leven reikt door de dood heen tot in de Hemel der heerlijkheid. Dit leven wordt nimmer uitgeblust, al kan het soms donker zijn. Integendeel, wanneer de pelgrim straks gat door het dal van de schaduw des doods, dan zal dit leven uit God in haar volle rijkdom worden geopenbaard. In volle heerlijkheid wordt dit leven straks gekend, als ze altijd met den Heere zullen wezen.

Gemeente, zo den Heere te belijden, is het geen zaak om jaloers op te worden? Den Heere belijden, zonder allerlei franje's zonder allerlei bijkomstigheden, maar Hem belijden, vanuit min schuld en

verlorenheid, als mijn Koning en Redder

Wat is dit belijden noodzakelijk, want anders gaat alle heerlijkheid van Christus komst aan ons voorbij, en zal het nog eenmaal tegen ons getuigen in de grote dag des gericht. Dan zal het nog eenmaal blijken, dat wij, door dit grote Heil te verwerpen, onszelf in de eeuwige verlorenheid hebben gezet. God heeft alles gedaan, méér kon Hij niet geven dan Zichzelf. Het woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, zo roept de Apostel Johannes uit. Hij heeft Zichzelf vernederd, ja, zo diep vernederd, dat hij neerdaalde naar deze lage aarde, in de bitterste armoede, om onzer één te worden, ja om in de aanneming van de menselijke natuur, de schuld en zonde voor Zijn Kerk te dragen.

O, wilt daarom op deze zaligheid toch acht geven. Wilt de vraag ernstig onder de ogen zien, of gij met deze Anna den Heere belijden moogt. Ten slotte staat er van deze Anna in vers 38 b: „ en sprak van Hem tot allen, die de verlossing in Jeruzalem verwachtten”. Hiet liggen nog rijke, troostrijke gedachten in. In de eerste plaats dit. Er werd rondom die kribbe in Bethlehem en bij deze voorstelling in de tempel, slechts van enkele personen gesproken. Bij de kribbe zijn het arme herders en wellicht rijke Magiërs die gekomen zijn om het Christus Kind te aanbidden. Bij de voorstelling in de tempel zijn het een oude Simeon en een Anna, een

9)

Dochter van Fanuél, uit de stam van Aser. Zouden we hier niet op kunnen merken, dat het er slechts weinigen geweest zijn, die de verlossing in Jeruzalem hebben verwacht?

Och , wij mensen doen zulks mar al te graag, er zijn er zovelen van wien men de indruk krijgt, dat ze bitter bang zijn dat er teveel mensen zullen zalig worden, en zij menen zich dan op de Bijbel te kunnen beroepen, dat het altijd hier en daar maar een enkeling is.

Zulks is begrijpelijk, wanneer wij deze dingen zien vanuit onszelf, uit onze kleine beperkte kring. Dekt b.v. maar aan Elia, die in zijn moedeloosheid dacht dat hij slechts alleen was overgebleven die de

knie voor Baäl niet gebogen heeft. Maar het Goddelijk antwoord was: „Ook heb ik in Israel doen overblijven 7000, die hun knieën niet gebogen hebben voor Baäl”.

Anna, of liever gezegd de Evangelist Lukas laat het ons hier duidelijk zien, dat behalve een dochter van Fanuél en een oude Simeon, er meerdere geweest zijn, die de verlossing in Jeruzalem verwachten. Er zijn er Gode zij dank, nog meerdere geweest, die uitzagen, steeds maar weer, naar de komst van de Messias, de aan de Vaderen Beloofde. Gods zij dank, Gods Kerk wordt niet door mensen, maar door God Zelf gebouwd. En daarom zal het zo meevallen, er zullen er meer zijn, dan wij mensen met onze kleine beperktheid wel zouden willen geloven. Er was ook in die donkere tijd nog een overblijfsel naar de verkiezing Zijner Genade, die de verlossing van Israel verwachten. Verwachten, dat wil eigenlijk zeggen: „er naar uit zien”. En gelovig verwachten dat is zien, niet of die verlossing wel komen zal, maar dat is zien wanneer die verlossing komt. Zo is het met degenen, die in onze tekst wordt bedoeld.

Gemeente, er is een merkwaardig verschil in wachten. Ik kan wachten of iemand misschien komen zal, dan is het nog de vraag, komt hij of komt hij niet. Maar ik kan ook wachten tot hij komt. Het is dus zeker, dat hij straks verschijnen zal. Welnu, hier zijn mensen, die van het laatste overtuigd zijn, overtuigd door de kracht des geloofs. Hij zal komen naar Zijn eigen belofte, om Zich in Jeruzalem te openbaren. Of zij het zullen beleven of niet, ziet, dat is weer een andere zaak. Maar thans is hij gekomen en nu mag de dochter Fanuél's spreken van Hem, van deze Christus. Nu is Zijn belofte in vervulling gegaan ook voor haar, en nu mag Anna het weten, dat Zijn beloftenissen nimmer haar vervulling missen, en, in plaats van bitt're klacht, daarvan spreken dag en nacht.

10)

Nog één zaak, Gemeente.

Anna predikt wellicht haar laatste woord. Och, zij is een oude vrouw en haar dagen zullen niet zo velen meer zijn. Wij horen in de

Bijbel verder niets meer van haar. Maar zij spreekt haar woord, haar profetische woord. Een profeet of profetes is immers een mens die tot taak heeft te openbaren de wil des Heeren. Ik kan het eigenlijk ook zo zeggen, hun taak is,, het Woord te bedienen.

En dan ligt hier het rijke voorbeeld van e juiste prediking des Woords. Anna spreekt niet van of over zichzelf, maar zij spreekt van Hem, van Christus. Zij predikt Hem tot allen, die de verlossing in Jeruzalem verwachtte. O Gemeente, willen wij dit eens goed ter harte nemen. Wij spreken zo graag over onszelf. Wij vinden het zo heel erg belangrijk wanneer een mens kan vertellen, hoe hij tot het geloof en tot bekering gekomen is. Zeker, dit zijn zeer belangrijke zaken, die niet over het hoofs gezien mogen worden. Reken er op dat Anna, die oude profetes, dat ook kan. Reken er gerust op dat deze vrouw in haar lange weduwschap, en altijd geleefd bij het Woord des Heeren, begaafd met de Geest van God, heel wat over en van zichzelf zou kunnen vertellen, Zij zou heus de gezelschappen van Gods volk wel gesticht kunnen hebben. Maar zij doet het niet. Anna spreekt niet van zichzelf, maar zij spreekt van Hem, van haar Koning, van het Kind van Bethlehem. Zie, dat is nu ook de taak van elke prediker. Dat is ook de taak van elke belijder van de enige Naam die onder den Hemel gegeven is, waardoor wij zalig moeten worden. Wilt ge Gemeente dit Kind erkennen als Uw Borg en middelaar, zoekt Hem dan. Zoekt Hem in Uw gebeden, opdat God U door Zijn licht mag leiden in de voorhoven, waar Christus Zichzelf in het gewaad der Heilige Schrift. Moge het dan zo zijn, dat gij Hem belijdt in al Zijn deugden, ja als die Christus, die ook Uw zonden betaald heeft, Die aan Gods gerechtigheid volkomen heeft voldaan. Hij lag in de kribbe neer op deze vervloekte aarde, opdat Zijn volk straks de kroon der heerlijkheid zou ontvangen in de Hemel. Hij ging de weg naar het kruis, dragende de doornenkroon, opdat Zijn gekenden zouden zingen: „ wij steken t.hoofd omhoog en zullen d.eerkroon dragen, Door U, door U alleen, om .t eeuwig welbehagen”. Hij is de armoede en vernedering in gegaan, is afgedaald in alle ellende van deze wereld, ja zelfs in de angsten der Godverlatenheid, opdat Hij een Simeon en een Anna, ja

Zijn ganse Kerk zou verheffen, Zo verheffen, dat zij zelfs

11)

Staande voor de dood, het durven aanvaarden in vrede te mogen heengaan. Anna, zij spreekt in haar hoge leeftijd van dat \Kind, als van haar Verlosser en Middelaar. Gemeente, kent ook gij Hem reeds? Gij en ik? Och, laten wij deze dingen toch niet naast ons neer leggen. Wij vliegen daarhenen. Wie zal zeggen dat ook wij 84 jaar oud zullen worden? Daar is immers geen enkele zekerheid toe. Het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur. Misschien is het thans het laatste Kerstfeest in ons leven reeds geweest, en komen wij niet meer tot het einde van het volgend jaar.

Wilt daarom nu, nu gij Zijn stem hoort, Uw hart niet verharden, maar wilt vragen naar deze Koning, naar dat Kind, dat geopenbaard is in het Woord des Heeren, Daar moogt gij heen met al Uw zonden en met al Uw schuld. Want ook dit moet nog worden gezegd, opdat ge dat nooit zou vergeten. Daar kunt ge niet heen als een goed Christen en als een braaf en vroom mens .Daar kunt ge ook niet heen als een godsdienstig mens, neen eerlijk niet. Het is alles te kort en te smal. Bij dit Kind moogt de alleen komen, en kunt ge alleen komen als een verloren zondaar. Een zondaar die het weten mag, dat hij door Gods Wet te schenden, ligt neer geslagen in zonden en schuld, en voor wien het een afgesneden zaak geworden is, die alleen is bij dat Kind welkom. Voor dit Kind is het offer der armen gebracht, in een paar tortelduiven of twee jonge duiven.

Deze Koning, die in de armoede is neer gedaald, zal alleen armen in zichzelf, met goederen vervullen, doch rijken in zichzelf, ledig wegzenden. Wilt dit goed onthouden, opdat ge nooit met Uw vroomheid of eigengerechtigheid tot Hem zoudt gaan, Neen , ik hoop in waarheid dat gij aan dit alles eens bankroet moogt gaan. Niets meer te bezitten, dan alleen deze enige Naam die onder den Hemel tot Zaligheid is gegeven, door welken wij alleen zalig kunnen worden. Deze Christus, beleden door Simeon, beleden door Anna, beleden door de kerk der eeuwen, tot aan het einde der dagen toe. Welnu, met deze christus kunt ge niet alleen zalig leven, maar

straks ook zalig sterven. Met deze Christus zijt ge veilig. Hij zal U geleiden door de dood en brengen in het eeuwig Vaderhuis, waar ge met Anna Hem dag en nacht zult mogen dienen in Zijn tempel.

AMEN.

Dankgebed

Slotzang: Psalm 103 : 3.

